

Ririro

De ontevreden dauwdruppel

Op een ochtend rustte een kleine Dauwdruppel op het bloemblad van een wilde roos die naast een rivier groeide. De zon scheen erop en deed de Dauwdruppel glinsteren als een diamant. Een passerende dame stopte om de schoonheid ervan te bewonderen.

"Het is het mooiste van de wereld", merkte ze op. "Zie je al die de kleuren in dat kleine druppeltje. Is het niet geweldig?"

"Geweldig", herhaalde de Dauwdruppel toen de dame was weggelopen. "Als ik als de rivier was, dan zou ik geweldig zijn. Het is gewoon jammer. Ik zit hier maar terwijl de rivier maar door kan stromen en alle bezienswaardigheden kan zien. Het borrelt en kabbelt terwijl het gaat, en dat is de moeite waard. Ik heb nooit de kans gehad om geweldig te zijn. O, als ik alleen al in het rivierwater was, zou ik misschien iets zijn."

Op dat moment hoorde een zachte bries de wens van de kleine Dauwdruppel.

"Je wens zal uitkomen, dwaze Dauwdruppel", zei ze, terwijl ze zachtjes op de roos blies, die heen en weer zwaaide, en daar ging de kleine Dauwdruppel de stromende rivier in.

"Dit is dus zoals een deel van deze rivier zijn", zei de Dauwdruppel terwijl hij zijn kleine druppel vermengde met de stromende rivier. "Nu ben ik het bewonderen waard en kan ik iets van de wereld zien."

De Dauwdruppel ging steeds verder en verder met het water van de rivier maar na een tijdje was het geen Dauwdruppel meer, het was een deel van de rivier.

"Ik wilde dat ik even kon stoppen zodat iemand me zou kunnen bewonderen", zei de dwaze kleine Dauwdruppel, want hij dacht dat hij nog steeds te zien was en brabbelde verder maar alleen het geluid van de rivier die voort stroomde, was hoorbaar.

Maar niemand bewonderde het en het hield ook niet op. De rivier ging als maar verder en verder naar een grotere rivier, en langzamerhand kwam hij bij de baai en de Dauwdruppel rolde erin en mengde zich met het andere water.

"Ik ben nu zeker groter dan ooit en het bewonderen waard," dacht de Dauwdruppel, maar hij hoorde geen lieve woorden zoals de dame sprak over de kleine Dauwdruppel op de roos bij de rivier.

De baai vermengde zich uiteindelijk met de oceaan en de kleine Dauwdruppel wist eindelijk dat het niet langer iets was om alleen te bewonderen, het werd een deel van de grote oceaan. Het ging volledig verloren in de uitgestrektheid van de machtige wateren waarvan het slechts een druppel was. Toen kwam de zachte bries weer langs en riep: "Waar ben je, waar ben je, kleine Dauwdruppel?" Maar de Dauwdruppel antwoordde nooit. Het hoorde niet eens de zachte stem van de bries, zo luid was het gebrul van de oceaan.

"Ga weg jij," riep een harde wind naar de zachte bries. "Dit is geen plaats voor jou. Ik moet hier blazen en de golven hoog maken, en jij zult je kleine Dauwdruppel nooit meer vinden. Het is lang geleden opgeslokt door de oceaan. Ga terug naar je rivier en vertel de andere Dauwdruppels het lot van hun metgezel."

De zachte bries ging weg en de harde wind raasde over de oceaan, waardoor de golven hoog werden en het gebrul luider en luider. De kleine Dauwdruppel was daar ergens in het grote geheel, maar ging voor altijd verloren in zijn verlangen om groot te worden. De zachte bries ging terug naar de rivier, en terwijl ze zuchtte rond de roos waar de ontevreden Dauwdruppel had gerust, hoorde ze een andere druppel zeggen:

"Kijk eens naar de rivier. Is die niet groot? Hier ben ik, ik ben maar een dauwdruppel, zo klein dat niemand me kan zien."

"Ah, daar vergis je je in, mijn sierlijke Dauwdruppel", zei de zachte bries. "Je kunt nu tenminste worden gezien, maar als je een deel van de rivier zou worden, zou je nooit worden gezien. Je zou je identiteit verliezen zodra je je vermengde met het water van de rivier. Wees je eigen lieve zelf en wees tevreden met de rol die je speelt in deze wereld. Je helpt het mooier te maken door je eigen sierlijke schoonheid. Wil niet doen wat alleen maar groter lijkt."

En toen vertelde ze het lot van de ontevreden Dauwdruppel die groot had willen worden en hoe hij uiteindelijk werd opgeslokt door zijn eigen grootsheid, en hoe zijn sierlijke schoonheid die zo bewonderd was, niet meer bestond.

"Wees tevreden met de kleine maar mooie rol die je in deze wereld speelt", zei de zachte bries tegen de Dauwdruppel, "en verlang niet naar een grootsheid die tot je ongeluk kan leiden."